У поході до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArclay 7-4125
УНСоюзу: BArclay 7-5337

РІК LXXVIII. Ч. 120. TWO SECTIONS (SECTION I) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 26-го ЧЕРВНЯ (JUNE) 1971 No. 120. VOL. LXXVIII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

П'ятниця, 25 червня 1971

В АМЕРИЦІ

Д-Р ДАНІЕЛ ЕЛЛСБЕРҐ З ЛОС АНДЖЕЛЕСУ, який мав передати таємний звіт Пентагону в справі В'єтнамської війни для публікації в щоденнику „Ню Йорк Таймс", виступав через телевізію. Він вважає, що ЗСА винні в тому, що на просторах Індокитаю, в тому і в В'єтнамі, вже 25 років триває перманентна війна. Д-р Еллсберґ працює в дослідному відділі Масачусетського Інституту Технології. Промовляючи, він не згадав про таємний документ Пентагону та хто його передав „Ню Йорк Таймсові".

ОСВІТНЯ РАДА МІСТА НЮ ЙОРКУ ПОВІДОМИЛА, що в новому шкільному році доведеться зменшити бюджет у цій ділянці на 75 мільйонів долярів. Таке скорочення, задля збалянсування всього міського бюджету, матиме негативні наслідки: доведеться злiквідувати, шляхом переводу на пенсію, понад 5 000 місць праці вчителів та яких 500 місць праці в міській освітній системі, де разом працюють 66 000 вчителів, директорів, педагогічних радників, інспекторів та ін.

СУД ВИЗНАВ ВЛАСНИКА БУДИНКУ НА МАНГЕТТЕНІ, в Ню Йорку, співвинним у зґвалтуванні молодої дівчини, бо він не направляв вікна, через яке вночі вліз ґвалтівник. Суд засудив власника дому на 10 000 долярів кари, коли той визнав, що не звертав довгий час уваги на прохання жительки направити вікно.

НА ШЛЯХУ ДО ОПРАЦЮВАННЯ НОВОЇ КОНСТИТУЦІЇ КАНАДИ виникла велика перепона: прем'єр франкомовної провінції Квебеку Роберт Бурасса заявив, що нова Конституція нічого б не ґарантувала Квебекові і трактувала б ту область Канади, як і кожну іншу, англомовну. У Канаді й далі діє законодавство з часів Британсько Північно - Американського Акту, коли Англія повністю контролювала Канаду. За новою Конституцією Уряд Канади вже не мусів би звертатись до Парляменту Англії, щоб він затверджував зміни в канадійському законодавстві, Канада мала б свій Найвищий Суд та інші прероґативи незалежної держави, хоча й не виходила б із складу Коммонвелту — Британської співдружности народів.

ГУБЕРНАТОР НЮЙОРКСЬКОГО СТЕЙТУ НЕЛСОН РОКЕФЕЛЛЕР підписав законопроєкт Леґіслятури, який став після його підпису законом, про те, що особи, які живуть в цьому стейті менше чим один рік — не мають права одержувати допомогу з каси соціяльної опіки, „велферу".

У СВІТІ

БРИТАНІЯ УВІЙДЕ до Европейської Економічної Спільноти (Спільного Господарського ринку) і наче автоматично промостить також Данії, Норвеґії й Ірляндії вступ туди. Таким чином могутній вже дотепер економічний блок шістьох західньо - европейських держав (Франція, Західня Німеччина, Італія, Бельгія, Голляндія і Люксембурґ) ще значно скріпиться і становитиме господарський моноліт з найбільшим після Америки промислом та сільським господарством.

БРИТІЙСЬКИЙ НАРІД ПОДІЛЕНИЙ у підході до проблеми, чи Британія таки має приступити до Европейської Економічної Спільноти, чи ні. Тепер, коли найголовніші спірні точки поладнані, справа перейде на вирішення до парляменту. В опозиційній Партії Праці виявилися такі розбіжності, що рішено скликати для цієї справи в липні цього року спеціяльну партійну конференцію. Серед британських консерватистів також нема 100-відсоткової одноздности, але більшість підтримує становище уряду Едварда Гіта, який стоїть за вхід Британії до ЕЕСпільноти.

КОМУНІСТИЧНИЙ УРЯД У ПОЛЬЩІ ПРИЗНАВ тамошній Католицькій Церкві право власности над усіма церквами, церковними будинками і прицерковними землями, на так званих „віднесканих землях", що належали були до Німеччини. Церква дістала 4.700 святинь, 2.200 церковних будинків і понад 2.000 акрів землі: вона й дотепер вже мала їх у своєму посіданні, але тепер признано їй законну власність. Таким чином комуністичний уряд пішов на злагоду з Церквою.

В ОДЕСІ ВЕДЕТЬСЯ також судову розправу на антисемітському підложжі: бібліотекарку Рейзу Палатнік обвинувачують у тому, що вона мала писаний матеріял, який „очорнював" совєтську владу, і плянувала поширювати його. В обвинуваченні знайшли питітії, що їх жиди висилали до керівних органів влади з протестами проти антисемітської політики, Рейза Палатнік заявила, що її судять не за сказану уроєну провину, а за те, що вона подала на виїзд до Ізраїлю.

ДО КОМУНІСТИЧНОГО КИТАЮ ПРИЇХАЛА перша група молодих американських учених на студії: це сім чоловіків і дві жінки, при чому чотири мужчини прибули з своїми дружинами, отже разом 13 осіб, які прибули на 4-тижневі доповняльні студії, як докторанти далекосхідних мов і культур.

ІНДІЯ РІШУЧЕ ПРОТЕСТУЄ проти виїзду з американських портів двох вантажних кораблів з літаками й іншими воєнними матеріялами для Пакистану. 25 членів індійського парляменту вмаршували до американської амбасади в Ню Делі з рішучою вимогою — завернути ті кораблі з воєнними товарами для Пакистану. Індійський міністер закордонних справ Сваран Сінь заявив, що трудно йому повірити у ті вістки, які появилися в „Н.Й. Таймс": бо вони перечать тому, що йому цілком недавно обіцяли найвищі американські державні мужі: що поки Пакистан мирно не поладнає спору з східньо - пакистанськими автономістами, то Америка припинює йому достави воєнного добра.

СОВЄТСЬКА ПРЕСА ШИРОКО РОЗГОЛОШУЄ свою пропозицію на скликання конференції 5-ох атомових держав задля „роззброєння". Керівні особи в СССР раз-ураз запевняють, що вони ведуть „мирову офензиву" та шукають злагоди однаково з американськими „імперіялістами", як китайськими „догматистами".

ЙОРДАНСЬКИЙ КОРОЛЬ ГУССЕЙН ВІДВІДАВ кількатисячний табір палестинських втікачів, які ентузіястично приймали його. Король Гуссейн використовує цей факт у своєму затяжному конфлікті з арабськими повстанськими організаціями, членами яких є здебільша палестинські втікачі: він твердить, що маса тих втікачів ставиться до нього льояльно, а тільки меншість хоче творити державу в державі й підмінює існуючий в державі лад.

УКРАЇНСЬКІ СТУДІЇ В ГАРВАРДІ ЗДОБУЛИ 17 НОВИХ МЕЦЕНАТІВ

Ню Йорк. — Д-р Остап Баран, д-р Ігор Галариник, д-р Микола Гнатчук, д-р Роман Граб, д-р Степан Дудяк, д-р Іван Кизик, д-р Константин Кебало, д-р Ігор Кодельський, д-р Роман А. Кравчук, д-р Ярослав Мигайчук, д-р Осип Оришкевич, інж. Андрій Пащук, інж. Іван Панчак, д-р Володимир Пруц, д-р Юліян Сілецький, д-р Євген Стецьків й інж. Володимир Шиприкевич — це нові меценати Інституту Українських Студій в Гарвардському університеті, які вже відгукнулися на заклик своїх професійних організацій: Товариства Українських Лікарів Північної Америки та Товариства Українських Інженерів та склали по 1,000 і більше долярів на розвиток і розбудову цих студій — інформує інж. Андрій Пащук, репрезентант Фонду Катедри Українознавства. Як свого часу інформовано з нагоди відвідин тодішнього голови УЛТПА д-ра Богдана Шебунчака, голови Т-ва Українських Інженерів інж. Володимира Гнатківського та репрезентанта ФКУ інж. Андрія Пащука в УНСоюзі і в „Свободі", згадані професійні Товариства звернулися до всіх своїх членів відповідним закликом до жертвенности на українські студії в Гарварді. Від того часу пройшло чверть року і вже дотеперішній відгомін на заклик є подивугідний. Зголосились нетільки одноразові меценати, але й такі жертвенні професіоналісти-громадяни, що запевняють свою постійну фінансову підтримку цим студіям. До них належать д-р Микола Гнатчук з Ламбервіл у Мішіґені, д-р Ярослав Мигайчук з Парми в Огайо та д-р Володимир Пруц з Лос Анджелесу в Каліфорнії, які пожертвували по тисячу долярів і рівночасно зобов'язались вплачувати по одній тисячі долярів на українські студії в Гарварді кожного року. Також інж. Іван Панчак з Дітройту, пожертвувавши вже дві тисячі долярів на українські студії в Гарварді, заделкларував ще одну тисячу долярів. Д-р Юліян Сілецький з Лорейну підвищив свою пожертву до двох тисяч долярів. Д-р Євген Стецьків з Боффало свою дотеперішню пожертву в сумі $1,800 підвищив до $2,100, а д-р Осип Баран збільшив свою пожертву до $1,100. Новими меценатами, як уже згадано, є: д-р Ігор Галариник з Плейн у Висконсині, д-р Роман Граб з Елизабету в Ню Джерзі, д-р Степан Дудяк з Медісону в Висконсині, д-р Іван Кизик з Ню Гейвену в Коннектикат, д-р Константин Кебало з Брасвуду в Ню Йорку, д-р Ігор Кодельський з Овк Лон в Іллиной, д-р Роман Кравчук з Ньюарку в Ню Джерзі, д-р Осип Оришкевич з Брукліну, інж. Андрій Пащук з Кю Гарденс в Ню Йорку та інж. Володимир Шиприкевич з Філядельфії. Приготовляються до публікації чвертьрічні підсумки цієї спеціяльної кампанії наших професійних лікарського й інженерського товариств на українські студії в Гарварді. У справах цієї кампанії зголошуватись на адресу: Harvard Center for Ukrainian Studies, 2 East 79th Street, New York, N.Y. 10021.

Найвищий Суд розглядає справу друкування газетами тайних документів

Вашингтон. — 8 членів Найвищого Суду під проводом його голови, Воррена Бирґера, під неприявність тільки судді Вілліяма Даґлесa, розпочав уже в четвер 24 червня розглядати відклики одвaково „Ню Йорк Таймсу", як Уряду щодо свободи чи заборони друкувати документи, засклисифіковані Урядом, як тайні. Після того, як Апеляційний Суд у Вашінгтоні прихилився до становища „Вашінґтон Посту" і вирішив, що Уряд не зміг доказати, що друковані тією газетою документи повинні бути засекречені з уваги на загрозу для безпеки країни, і після того, як той Суд відкинув внесення Уряду на новне переслухання в цій справі — Уряд відкликався до Найвищого Суду. Те саме зробив „Н. Й. Таймс", якому Апеляційний Суд у Ню Йорку заборонив продовжувати оприлюднення документів, що їх Уряд вважає за тайні. В четвер сподівалися, що Найвищий Суд видасть свій присуд в п'ятницю 25 чи суботу 26 червня ц. р. Понеділок 28 червня є останнім днем, в якому Найвищий Суд може ще засідати перед його літніми ферієями. Представник Уряду аргументуючи зголошений відклик, заявив: „Ця справа є конституційною проблемою великої ваги. Вона очевидно має величезне значення для нації, яка очікує вирішення її цим судом". Тим часом також „Чікаґо Сан-Таймс", „Лос Анджелес Таймс" і 11 газет пресового концерну Найта надрукували частини з тайних документів Пентагону. Департамент справедливости і Пентагон стараються виявити, яким чином всі ті газети дістали доступ до засекречених актів.

На Паризькій конференції про В'єтнам дещо покращала атмосфера

Париж. — У четвер 24-го червня ц. р. відбулося 118-те з черги засідання Паризької конференції про В'єтнам і воно знову скінчилося без ніякого конкретного позитивного висліду. Все ж, деще покращала тамошня атмосфера завдяки досить примирливому тонові заяви видатного північно-в'єтнамського комуніста, члена Політбюра в Ганої, Ле Дука То, який, бувши на комуністичному з'їзді у Москві, прибув до Парижу в офіційній ролі „дорадника" голови північно-в'єтнамської делегації, Хуана Туї. Ле Дук То не взяв участи у тому засіданні, але делегати були — за твердженням газет — під враженням його півгодинної пресової конференції на летовищі під Парижем. Єдиною передумовою, казав він, для звільнення американських і всіх інших воєнних полонених, є визначення президентом Ніксоном дати відкликання з В'єтнаму всіх американських військ. Північний В'єтнам — казав він — не хоче війни, не хоче, щоб в'єтнамці вбивали в'єтнамців і бажає собі повороту своїх воїнів до їхніх родин, як теж повороту до дому воєнних полонених. Він заявив, що „докладно розгляне" внесок сенатора Майка Менсфілда, який два дні тому перейшов у Сенаті, щоб ЗСА відкликали свої війська з В'єтнаму в 9 місяців після ухвалення того внеску та у зв'язку з поворотом полонених. Речник Північного В'єтнаму на засіданні Паризької конференції покликувався на американський Сенат і настрої в Америці, які, мовляв, не підтримують політики президента Ніксона. З свого боку голова американської делегації Дейвід Брус повторив давню пропозицію — негайно проголосити воєнне перемир'я та вступити у ділові переговори, які охопили б теж справу відкликання військ та виміни полонених.

Сенат затвердив законопроєкт про дальше поликання до війська

Вашингтон, Д. К. — У четвер 24 червня Сенат затвердив законопроєкт про обов'язкове покликання до війська впродовж наступних двох років, коли буде розглядатись питання про відмову від рекрутації і перехід армії до набору добровольців. „За" голосували 72 сенатори, „проти" 16. Наступного понеділка представники Сенату розглядатимуть цей закон, який все ще є в суті справи законопроєктом, спільно з Палатою Репрезентантів. Перед тим, впродовж семи тижнів сенатори дебатували над цим законопроєктом, порушуючи при тому й такі проблеми, як скорочення кількости американських військ у Західній Европі та визначення речення виведення американських військ з вaрфиш Індокитаю. Як Сенат, так і Палата Репрезентантів ухвалили 2.7 більйона долярів на підвищення платні воякам і старшинам нижчих рангів, щоб заохотити молодь службою в армії, зз- для остаточного переходу армії на добровільний набір вояків. Але, одночасно, Сенат схвалив законопроєкт про продовження обов'язкової рекрутації на чергові два роки. В законопроєкті Палати Представників немає згадки про термін виведення американських військ з Індокитаю, а в законопроєкті Сенату виразно сказано, що війська повинні бути виведені з Індокитаю впродовж 9-ох місяців, якщо Північний В'єтнам поверне на свободу всіх американських військовополонених. Через цю різницю в деяких точках законопроєкту можуть ще бути ускладнення між Сенатом і Палатою Репрезентантів. Уряд президента Ніксона є в опозиції до додатку про термін виведення військ із В'єтнаму. Група сенаторів, яку очолює демократ М. Гревел з Аляски, вже заявила, що буде влаштовувати „філібастер" супроти нового закону про покликання до війська, як тільки його розгляне спільна комісія Сенату й Палати Репрезентантів.

Совєти аргументують потреби „співіснування" з Америкою

Москва. — Московський „Комуніст" приніс статтю якогось Лева Шейдіна, який оборонює совєтську буцім-то примирливу супроти ЗСА політику проти правих і лівих екстремістів. Він твердить, що теперішня совєтська закордонна політика, наставлена на шукання злагоди з Америкою в справах, корисних для світового миру, породжує „атаки і таврування однаково від правиці, як лівиці, однаково з буржуазних кіл, як табору ультрареволюціонерів". „Комуніст" твердить, що „було б наївністю" заперечувати потребу зв'язків з Америкою, „яка грає таку видатну ролю в цілому капіталістичному світі".

В ЛОНДОНІ ВІДБУЛИСЯ ВЕЛИКІ ВРОЧИСТОСТІ У 50-РІЧЧЯ ВІДРОДЖЕННЯ УАПЦЕРКВИ

Лондон (МСМ). — Дня 20 червня відбулися тут урочистості, пов'язані з 50-літтям відродження Української Автокефальної Православної Церкви, які очолив Митрополит УАПЦеркви Владика Мстислав. Соборна архиєрейська Св. Літургія була відправлена в церкві Св. Ап. Андрія (з IX ст.), що її на цей день віддав православним українцям Архиєпископ Кентерберійський. Сослужили Владиці 10 священиків і трьох дияконів, а піснопіння до цієї відправи виконали два хори — з Бредфорду і Нотінгему. Крім того участь у цій Сл. Божій взяли прот. Петро Мелех із ЗСА, о. П. Попіль з Франції та священик Білоруської Православної Церкви о. І. Абабурко. Присутніми на цій урочистій відправі були: Єпископ Української Католицької Церкви Владика Августин із своїм канцлером о. Бабісм, представник Архиєпископа Кентерберійського о. М. Мур, він же керівник департаменту зовнішніх зв'язків Англіканської Церкви, настоятель церкви Св. Андрія Впр. каноник о. Тіммінс та представник Екзарха Вселенського Патріярхії Архиєпископа Атанагораса протопресвітер о. Браун. Простора церква вмістила понад 1 000 вірних УАПЦеркви, що з'їхалися з найдальших околиць Англії. Під час Св. Літургії Владика Мстислав возвів у сан ієрея о. протодиякона Михайла Голицю, який 25 років прикрашував своїм багатим голосом архиєрейські відправи.

Після відправи відбувся в одному з найбільших нових готелів Лондону святочний обід, на якому, поза Владиками, священиками і згаданими представниками інших Церков, було понад 300 осіб, в тім представники всіх українських громадських і політичних українських організацій Англії. Зараз же після обіду, у великій залі того ж готелю, відбулася святочна академія, яку започаткував своїм словом Вл. Митрополит Мстислав. Зверги прот. М. Хуторний відчитав доповідь про велике історичне значення І-го Всеукраїнського Собору 1921 року в Києві, що її написав о. протопресвітер Д. Бурко з Німеччини, який, на жаль, через стан здоров'я не міг прибути до Лондону. Доповідь на ту ж тему в англійській мові виголосила проф. д-р Віра Воропай. Концертову частину академії виповнили хори з парафій в Олдгам і Брадфорд, декламації хлопчика і дівчинки — учні парафіяльної школи та два діточі квартети з північної Англії. Відкрив і закрив академію голова ділового святочного комітету прот. С. Богатирець. Велика заля готелю, що вміщує 700 осіб, була вщерть виповнена нашими людьми, що їх довезло до Лондону 8 автобусів, не рахуючи тих, що прибули власними автами і потягами.

Величава архиєрейська відправа та багата змістом академія, що ними православні українці Англії відзначили незабутню подію 50-ліття відродження Рідної Церкви, залишаться повіктнезабутньою згадкою для тих, що мали щастя бути учасниками цих урочистостей.

В Австралії будуть у жовтні відзначати Золотий Ювілей УАПЦеркви

Канберра. — за постановою Консисторії Української Православної Церкви Автокефальної, у Австралії, згідно з ухвалою Собору УАПЦ із 27 - 29 квітня 1969 року, урочисте відзначення 50-ліття відновлення Української Автокефальної Православної Церкви відбудеться в Австралії у місяці жовтні цього року. Тижневик „Українець в Австралії" ч. 3/1971 інформував, що „Консисторія подасть порядок святкування до відома окремим оголошенням". Головою Консисторії в Австралії є о. протопресв. В. Стасишин, секретарем В. Буштедт. В тому ж числі тижневика було повідомлено, що з нагоди повної сплати позички за церковні приміщення, Парафіяльна Рада Свято-Троїцької парафії УАПЦеркви у Карлтоні, Австралія, провела вдячний Молебень і влаштувала потім товариський обід для парафіян та гостей-жертводавців.

В РСФСР голосували за кандидатів до Верховного Совєта 99,84% виборців, а в Україні 99,96% виборців

Київ.—За офіційною статистикою у виборах за одним списком із єдиним кандидатом до Верховних Совєтів „республік", в Російській СФСР брали участь у голосуванні понад 85 мільйонів осіб, в Українській ССР 32 мільйони 726 тисяч 360 осіб, найменше в Естонській ССР 959 тисяч 561 особа, які подали й найменшу на увесь СССР кількість голосів „за" тих кандидатів: 99,82 відсотка. В Російській СФСР „голосували" за тих кандидатів 84 мільйони, 971, 410 осіб, себто 99,84% голосів за кандидатів блоку безпартійних і комуністів", а в Україні 32 мільйони 713 тисяч 782 особи, що становить 99.96% всіх голосів, як то подала офіційна статистика. Найменша за кількістю населення є Нахічеванська Автономна ССР, що нараховує всього 92 000 населення, і Тувинська Автономна ССР біля Монголії та червоного Китаю, що нараховує 120 000 населення. Найменше голосів з усіх так зв. республік та автономних республік до їхніх Верховних Совєтів віддала людність автономної Калмицької Автономної ССР—99,56% голосів „За, що має населення 142 тисячі 250 душ.

В КОЛЧЕСТЕРІ СТВОРЕНО НОВИЙ ВІДДІЛ УНС ІМ. СТЕПАНА БАНДЕРИ

Колчестер, Конн. — Минулої неділі, 20-го червня ц. р. тут заходом ініціятивного комітету в особах інж. Максима Коцура, Богдана Качаровського й Івана Гулича та при технічній допомозі обласного організатора Степана Гавриша, заложено новий Відділ Українського Народного Союзу.

Основуючі збори відбулись в домі Петра Качаровського в Сейлем, Конн. Інж. Максим Коцур з'ясував ціль нарад, а саме обговорення можливостей заложення нового Відділу УНСоюзу в місцевості, де вже від десять, років існує українська католицька парафія, діє Відділ УККомітету, а все ще немає Союзового Відділу.

Про УНСоюз, його завдання та потребу утворення нового Відділу інформував головний радний Степан Гавриш. Після короткої дискусії присутні винесли ухвалу, щоб негайно заложити новий Відділ, який мав би діяти на терені громад Колчестер, Норвіч і околиці, а на патрона Відділу одноголосно обрано Степана Бандеру. Новий Відділ одержав число 101. До першої управи обрано слідуючі особи: Петро Качаровський — голова, інж. Максим Коцур — заступник голови, Іван Гулич — секретар, пані Софія Качаровська — заступниця секретаря, Зеновій Товпаш — касир, Василь Богдан Семчишин — голова Контрольної Комісії і Богдан Качаровський та Петро Радинський — члени Контр. Комісії.

До нового Відділу вступило початково 25 осіб, які забезпечились на загальну суму 75,000 дол., при чому новивибрана Управа поставила собі за мету подвоїти своє членство Відділу ще до кінця біжучого року.

Управа нового Відділу ім. Степана Бандери в Колчестері. У першому ряді (зліва): обл. організатор Степан Гавриш — організатор Відділу, Іван Гулич — секретар, Петро Качаровський — голова, Василь Богдан Семчишин — голова Контр. Комісії, Петро Радинський і Богдан Качаровський — члени Контр. Комісії. У другому ряді (зліва): Зеновій Товпаш — касир і інж. Максим Коцур — заст. голови. На фото бракує заступниці секретаря п-і Софії Качаровської, яка робила цю фотографію.

Чіле визнала комуністичний Китай

Сантіяго.—Друга південноамериканська країна визнала комуністичний Китай. Чіле під проводом уряду, на чолі з марксистом д-ром Альєнде. Першою, хто визнав червоний Китай, була червона Куба диктатора Кастро. До Сантіяго прибув комуно-китайський дипломат Лінь Пінь і передав свої довірчі грамоти міністерству закордонних справ Чіле. Між Кубою і червоним Китаєм прийшло до певного охолодження у відносинах, бо Куба не дістала від Пейпінґу сподіваної воєнної допомоги, а СССР пообіцяв і дещо надісланс. Цього місяця представники марксистівського режиму в Чіле також відвідували Москву і також була там мова, крім інших справ, про „братню допомогу СССР для Чіле".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Повага суду

У всій новітній історії не було ще такого конфлікту, як від 15 червня ц. р. існує в Америці: між світом преси і Урядом, не з приводу будь-якого акту внутрішньої чи закордонної політики Уряду, а довкола самого принципу права преси друкувати документи, що їх Уряд визнав був секретними. Але при всій завзятості, з якою обидві сторони — преса і Уряд — боронять свої позиції, вони виявили ту прикмету, яка становить одну з головних основ американського правопорядку та яка є одною з головних гарантій тривкости американської державної системи: пошану до судів.

„Ню Йорк Таймс" розпочав друкувати преціянний для газети матеріял. Але коли генеральний прокуратор зажадав припинення друку тих матеріялів і загрозив судом — „Н.Й. Таймс" негайно заявив, що він підчиниться рішенню суду. І так само зробили інші щоденники, що й собі почали друкувати частини тих засекречених документів. Опозиція проти Уряду мовкне, коли у справу втручається суд: бо в Америці суд є незалежною від Уряду установою, суд є третім поруч законодатної і екзекутивної влади чинником, який дає гарантії для зберігання законів.

Вороги існуючого в Америці ладу знали, що найкращим засобом підірвати і знищити його, є здескредитувати повагу суду. Тому екстремісти, які одверто пропагували перетворення Америки у „другий В'єтнам", свідомо робили з судових розправ негідне видовище, з насмішками над суддею та з намаганням поставити суд на одну дошку з цирком. Але вони перетягнули струну. Реакція у найширших колах громадянства була така яскрава й рішуча, що не суд був здискредитований, а той екстремізм, який нававжився нівечити повагу суду.

Річ не в тому, чи рацію має преса, яка покликається на 1-ий Додаток до Конституції, що гарантує свободу слова, чи Уряд, що покликається на конечність зберігати державні тайни. Річ у тому, що коли настає правний спір, то розв'язати його і вирішити, чия правда, має суд. Річ у тому, що всі мають повинуватися рішенням суду. Уряд і преса, підкликавшись до суду і перейшовши всі його інстанції аж до Найвищого Суду включно, доказали, що вони однаково стоять за правопорядок у країні.

30 років тому...

Тридцять років тому фашистівська Німеччина посунула свої армії на територію Совєтського Союзу. Перед тим Берлін, немов на шахівниці, пересував свої армії на південь і на захід Европи. Тепер прийшла черга на схід. Тоді був несподіваний і сильний. Москва вважала, що, погодившись на фашистівську окупацію інших країн Европи і діставши собі Балтицькі держави та Західню Україну й Західню Білорусь, змогли бути спокійною щодо дальших плянів Гітлера: Гітлер мав би нападати на Англію чи навіть Америку, але не на СССР, з яким було заключено договір про мир та ненапад.

Рано - вранці 22 червня 1941 року загуркотіли гармати, літаки, танки, над совєтськими містами почали розриватися бомби. Совєтські частини почали безладну втечу. Населення, а вже особливо в Україні, що заледве почало оправлятися після штучного московського голоду 1933-34 років і терору в 1937-38 роках, з нескриваним почуттям радости очікувало змін. Совєтська влада була такою осоружна, що люди говорили: „Нехай і гірше, аби інше". Коли на Схід України проникла вістка, що у Львові в кінці червня було створено Тимчасовий Уряд і проголошено відному Державности України, люди почали шити й спонтанно виставляти на будинках синьо - жовті національні українські прапори...

Ніхто так не допоміг Москві виграти війну проти Гітлера, як сам Гітлер. Безоглядна поведінка „фюрера" та його „іберменшів", в тому й по відношенні до українського народу, сприяла тому, що совєтська армія, з видатною допомогою ЗСА й інших країн - союзників, справилася з фашистівськими полчищами. Але це була дивна перемога, без вияву народної радости: мільйони різнонаціональних людей не могли відчувати щастя від того, що один окупант, московсько - комуністичний, прийшов на зміну окупантові берлінсько - фашистівському. Під плащем „визволення" йшов Гітлер, а потім Сталін, знову поневолюючи народи й поширюючи засяг новочасної імперії СССР на шість держав у Европі. Друга світова війна у Східній і Центральній Европі не принесла свободи і розв'язки складного вузла проблем.

Ярина Тудорковецька

ЦІКАВА КОНФЕРЕНЦІЯ

У Канаді цілком несподівано, можна сказати нагло, з'явилося зацікавлення одною із 16-ти совєтських „республік", Україною, і вперше її конституційним співвідношенням з Москвою.

Рівночасно, це була нагода, в якій канадійська преса зробила також свою власну, певного роду, конфронтацію, як:

1) гуманіста у відношенні до конкретної петиції, відносно України і українців;

2) виявила спонтанний відрух у конфронтації канадійського відношення до Америки, ще не таке негативне, як це могло здаватися;

3) конфронтувала себе, порівнюючи свій федералізм з російським.

Ще недавно на демонстрації в Оттаві міністер Шарп, бувши у заступництві прем'єра П. Трудо, зовсім не виявив охоти прийняти українських студентів і дати свою позитивну опінію у їхній акції, яку можна було характеризувати коротко як: людина — людині, людина Канади в обороні В. Мороза. Але цей гуманний підклад у політичній вимозі найшов широкий відгук у звичайного громадянина Канади. Наприклад: при нагоді тієї ж демонстрації в Оттаві одній студентці закинули, що українці займаються „білизною старою кантрі", як проблемами Канади. З черги вона поставила тим заінтересованим питання, що вони конкретно для Канади роблять крім патріотичного говорення і додала, що вона присвячує свій вільний час на добровільну працю з бідними дітьми в Торонто. Припадкові знайомі опісля виявили велике зацікавлення історією Мороза і підписували петицію. Оформлення акції і зміст петиції мало саме таку притягаючу до співчуття силу, бо й база — гуманність. Це найпростіший міст до сьогоднішньої людини.

Можна вірити, що виключно тільки цей вдалий світ гуманного підходу заторкнув також це живе і речників канадійської преси, які так позитивно висловилися в обороні української справи перед власним прем'єром, а не хотіння тієї преси і „нюзмісії" використати нагоду і самоперевірити нехіть, щоб вільною мати прем'єра Трудо ще заздалегідь перед виборчою кампанією.

Бо треба взяти до уваги також, як дуже мало місця та сама преса дала українцям у тій самій справі ще перед дорогою Трудо до Совєтського Союзу. Те, що по поверті зустріла Трудо загальна критика у його ігноруванні Морозової петиції і цинічним трактуванням України — виниче дуже позитивне і означає, що канадійська преса, коли хоче, має тонке знання політично-національних проблем 16-ох совєтських республік. Але було б дуже зле, коли б канадійська преса на тому закінчила свое заінтересування негативною стороною російського комунізму. В тому випадку це було б лиш використання українців у Канаді, як того роду функції, яка тому, що пов'язана з антикомунізмом, нарешті дочекалася свого „мементо", хвилево.

Слідуюча конфронтація відбулася на базі старої української приповідки: „вдар у стіл, ножиці відізвуться". Хоч у Канаді є мода аж до знудження нападати на американську економічну агресію у сторону Канади, проте гостро зареагувала преса навіть на легку інтерпретацію тих відносин П'єром Трудо у Москві. Тут виявилася конфронтація с п р авжних взаємин між Канадою і Америкою. Якби на Америку не нарікала Канада, але її приналежність до цілісної англомовної спільноти у світі — це психологічно нерозривна спілка, родина, яка як цілість становить першорядну політичну і економічну на світі силу.

Остання конфронтація це — федералізм, система, яка дає автономне самоуправління, але централізацію усіх в одному центрі.

Прем'єр Трудо, порівнюючи канадійський і російський федералізм ствердив, що Україна є у Совєтському Союзі так, як, наприклад, Британська Колюмбія у Канаді. Направді так, як Трудо, думає переважно кожний федераліст, це підтвердила ціла маса журналів, це є в едукаційній системі, а саме, що централізм не-росіян у Москві є смозрозуміле явище. Цікаве тут тільки те, що ніякий інший політик не окреслив би так одверто - чесно, бо так відкрито свого федералістичного становища, як це зробив Трудо. Інші політики лявірували б сюди і туди. А Трудо не є перший федераліст у Канаді, але є лише послідовник тієї давньої добре випробуваної в англомовному світі системи. Не федераліст у Канаді є хіба лише Рене Лявек у Квебеку. І, честь і хвала Канаді, що може тут існувати Рене Лявек як доказ канадійського варіянту федералізму, що хоч централізований в Оттаві, але який інший від російського варіянту федералізму, спертого на танках Брежнєва. Вони ж здавлюють всі живі прояви, наймешний рух вільної людини, зміни. При тій нагоді, порівнюючи свій федералізм із російським, канадійська преса доказала свою першорядну поінформованість у ситуації співвідношення між Москвою і 16 конституційно ні-би незалежними республіками.

Нас може цікавити питання: якщо пресова опінія Канади у зв'язку з критикою Трудо дала доказ своєї гуманної настанови до України, чи вона дійсно конфронтуватиме себе з тією лінією надалі, чи це тільки хвилева ситуація і вона опісля повернеться назад до попереднього статус кво. А саме є найвищий час, щоб Канада перевірила у своїй шкільній системі дотеперішню інтерпретацію Совєтського Союзу, знайшла історію, літературу його 16 республік. Тоді Київська Русь буде історією України, знайдеться також крім російської Революції 1917 року і Українська Народна Республіка. Це також нагода канадійській пресі, ті-ві, журналам, включити стало в свою інформацію кожну з 15 неросійських республік, а не „Київ третє найбільше місто в Р о с і ї", як було при нагоді побуту Трудо у Києві, автоматично подане у „Телеграм". Якщо тих 16 „республік" Совєтського Союзу конституційно „с у в е р е н і" — можна сподіватися, що канадійська преса почне кампанію за амбасаду, прямий контакт між Києвом і Оттавою (чи рідше пригадування Трудо його обіцянку представникам КУК). А також заставитись над фактом, що власне конституція 16-тьох совєтських республік дає на це можливість, що цей „Ґашек" Схід Европи міг би бути справжнім кандидатом на відцентралізований від Москви Східно-Европейський Спільний Ринок, замість того, щоб з-року на кожного року давала цілкомито задарма, безповоротно Москві 17% свого національного прибутку! (Для порівняння: Америка дає безповоротно п о т р е б у ю ч и м державам 1% із свого національного прибутку).

Г. Домашовець

ЖИВИЙ ПАМ'ЯТНИК

Цей 1971 рік є ювілейним роком народження вийнятково талановитої поетки Лесі Українки. У місяці лютому, в місяці її народження, появилися перші ластівки, ювілейні статті в українській пресі у вільному світі. У їх початкових статтях, переважно згадки про її біографічне життя та поетичні праці. Напевно, що в кінці ювілейного року можна буде дати певні, відповідні підсумки, про негативи й позитиви. Наразі треба зупинитись над двома пам'ятниками, які побудовані на вільній землі Америки на честь великої української поетки Лесі Українки.

Однак, уже на початку цього ювілейного року в початкових статтях можна спостерегти певні розбіжності про ідеологічні впливи на Лесю Українку та на її поетичну творчість. Д-р А. Княжинський у своїй статті „За духа нації" (що була поміщена у „Вільному Світі", говорить про взаємини Лесі з її дядьком М. Драгомановим, як хибний погляд „Загальним, ще поширений хибний погляд, що Леся, це „духова дочка Драгоманова". Далі каже: „Між іншим, для пізнання старої жидівської історії радить Драгоманів Лесі читати атеїста Ренана, мовляв, „коли не читають його (українці), то це показує, що ми, власне, не европейці".

Чи Ернест Ренан (1823-1892) був атеїст, це теж хибна думка. Фактично Ренан це французький католицький священик, і високо освічена людина, проф. старо-єврейської, халдейської та сирійської мов, глибокий біблист, то здається, що не все було по дорозі атеїзму. Його праця „Життя Ісуса", яка появилася друком 1864 р. „Зарис історії Косцьола хшесціяньскеґо" подає таку замітку: „Життя Ісуса" — не була книга наукова, але писана у формі роману". Коли М. Драгоманів радив Лесі читати цю книгу, то тільки з такою метою, щоб її зазнайомити з европейською літературою. І завдяки добрим порадам свого дядька, чейже рідний дядько М. Драгоманів не був для своєї племінниці ворогом, а бажав їй всього якнайкращого. Та, крім цього, Драгоманова творчість ще не є докладно досліджена. Коли в нього й були деякі від'ємні політичні, чи тому подібні погляди, то не значить, що в нього не було нічого доброго. Минулого року було 75-річчя смерти проф. М. Драгоманова, з цієї нагоди В-во Кирило - Методіївського Братства видало збірку статтей, що були друковані переважно в „Народній Волі", як історична розвідка. І коли М. Драгоманів, якому деякі одиниці з української спільноти, приписують йому, подібно як Ренанові, „атеїзм", це цілком хибні думки. Це є живим доказом, що державний атеїзм в СССР не відважився назвати Драгоманова атеїстом, про що докладно подано: „Нарис історії філософії України", Київ 1966, де на ст. 249-250 написано, як Драгоманів був матеріялістом, в питаннях історії, М. Драгоманів не зміг зрозуміти справжніх коренів релігії — побачити шляхів її подолання. В розумінні історії людського суспільства Драгоманів лишився в основному ідеалісті і метафізиком". Здається, що це ясно, а як не ясно, то тільки тому, що ми залишені до широких дослідів історії наших українських народних провідників.

Будова двох пам'ятників для Лесі Українки на землі вільної Америки: один з цих пам'ятників, що побудований і відслонений 24 вересня 1961 року в українському Городі (парку) в Клівленді, Огайо, який здвигнений спільними силами українців, що живуть у ЗСА, старанням Союзу Українок Америки. Автор пам'ятника — скульптор Мих. Черешньовський. Другий пам'ятник, що живий пам'ятник, що його побудували видавці: Юрій Тищенко і А. Білоус, 1953 року в Ню Йорку. Це видання творів великої поетки й письменниці Лесі Українки в 12-тьох томах. Цей пам'ятник стоїть майже в усіх великих американських університетських і міських бібліотеках, а також в українських бібліотеках та в багатьох приватних осіб. Твори Лесі Українки це живі слова, які промовляють до кожної людини, хто бере їх до рук. Її живі слова говорять про її велику любов до України, до її братів і сестер, які прагнуть так, як вона прагнула, правди й волі для українського народу. Її слова, це досі такі самі:

„Ти в руїнах тепер,
єдиний наш храм,
Ворогі найсвятіше
сплямили".

В цьому живому пам'ятнику, 12-томовій праці великої поетки Лесі Українки, у вступній статті Петро Одарченко пише об'єктивно про взаємини в тодішньому часі, коли Леся працювала над своїми творами, а також про її дядька М. Драгоманова і про загальне українське оточення того часу. Про взаємини Лесі з своїм дядьком П. Одарченко пише: „Особливе значення в житті Лесі Українки мав її дядько М. Драгоманів, він був справжнім духовним батьком молодої поетки, її учителем і керівником. Лесі було 5 років, як він виїхав з України, проте вона ввесь час мала зв'язок із ним. 1894 р. вона поїхала в гості до свого дядька, там у Софії, Болгарія, вона продовжувала свої студії, користаючи з Драгоманової бібліотеки та живої української мови. При допомозі Драгоманова, Леся Українка виробила собі ідеал, — вільної й самостійної України, з її кордонами: від ріки Тиси до Дону, від Нарви на півночі, до Чорного моря на полудне.

Мрії про самостійну Україну, висловлено в багатьох місцях у творах Лесі Українки. Її твори є живим пам'ятником для всієї української людности на всі віки.

Довідувались про В. Мороза

Оттава. — Під час недавніх відвідин прем'єром Канади П. Трудо Совєтського Союзу, з силами його оточення були два урядові працівники, українського походження. Можливо, їх мав на увазі П. Трудо, коли на засіданні федерального Парляменту в понеділок 31-го травня сказав на запитання посла з Західнього Едмонтону С. Напроцького: „Чи Прем'єр мій би поінформувати, яка була розмова між ним і Брежнєвим та Косигіним на тему звільнення визначного українця Валентина Мороза?" — „Я не інтервеніював у цій справі особисто, — сказав П. Трудо — але я знаю, що деякі члени моєї делегації говорили про це. Я постараюся довідатися, що сталося, і я здам звіт". На тому засіданні Парляменту Спікер кілька разів забороняв промовляти федеральним послам, як тільки мова заходила про Україну, український націоналізм засуджених безпідставно діячів української культури в СССР. Спікер перервав слово послів: С. Напроцького, С. Корчинського з округи Менезі, Т. Томпсона з Ред Дір. На тому ж засіданні прем'єр П. Трудо сказав, що він „інтервеніював в СССР" відносно жидів у Совєтському Союзі й дістав запевнення, що совєтський уряд видаватиме більше, ніж досі, дозволів на виїзд жидів з СССР до Ізраїлю.

З НАШИХ БУДНІВ

Тайни редакційного коша

Раз був я свідком зворушливої, можна б сказати, сцени, що сталася в редакції „Свободи", коли наш новий редактор, Вячеслав Давиденко, піднявся по цілоденній, кропіткій роботі з крісла, глянув із пожаланням на своє редакційне бюрко та й сказав:

— Ну, що ж... Геніїв в шухлядах аж пищать, а нікуди їх подіти, бо в газеті місця немає.

І це, до речі сказавши, сумна правда. З того часу, як шановні покійники окупували в „Свободі" третю сторінку — об'єм газети фактично зменшився сторінкою друку. Проте, своїми співчутливими словами про геніїв, ув'язнених в шухлядах, пан редактор Давиденко розвінчав фальшивку, як виявляється, легенду т. зв. редакційного кошика. Принаймні в редакції „Свободи" ніхто нічиїх безсмертних творів не кидає до редакційного коша! Кожний безсторонній відвідувач може на власні очі впевнитися, що в цьому саме кошику, що стає „прнчтою во язицїх", валяється переважно цибулиння або лушпиння з бананів, яблук і редькиці, порожні паперові коробки кави, молока чи йогурту тощо.

Натомість безсмертні твори геніїв залягли вагітним кладом у пропащих шухлядах редакційних бюрок і вибирають там „амєскрафту", — як звик казати, ще у львівському „Ділі" ред. Іван Кедрин. Тобто, вишмл словами, жулить серед них, і то, буває, що в тих часах, як буде головним редактором „Свободи" був сл. п. д-р Лука Мишуга. І коли в шухлядах редакторів Б. Кравцева, В. Давиденка, Л. Полтави спокійно переважно твори красного письменства — романи, поезії, драми, все, а в молодої редакторки, п-ні Коленської, ентузіястичні репортажі про концертові подвиги геніальних дітей того чи іншого литячого садочку, — то в бюрку самого начального накопичується й росте з дня на день, з години на годину, гостро-полемічна література, саме під цю пору актуальна пов'язана з церковно-патріярхальним питанням... Редакційні шухляди аж двигтять, аж здригаються від цього вибухового матеріялу! От, здається, вже вагітні на котрусь з шухляд жариночка з папіроски і ціла редакція — фффить! — вилетить в повітря, світлої пам'яти з головною канцелярією УНСоюзу!

На мою думку — єдине, що може спасти редакцію „Свободи" від такої катастрофи, це ліго, що тепло та ласкаво всміхається до нас, а вслід за ним — вакації, дозволила. Є в Бозі надія, що тої наші полемісти та політики порозїжджаються по різних Союзівках, Гантерах та „Верховинах", а їхній бойовий темперамент бодай трішки охолодиться в гірських річках, потічках та в інших басейнах. — Сказавши словами нашої ювілярки Лесі Українки, — „Контра спем сперо!" — проти надії сподіваймося, що якось-то ми той ще один тяжкий камінь викотимо на гору високу і заспіваємо веселу пісню перемоги!

Ікер

Богдан Цимбалістий

УКРАЇНА ЧИ АМЕРИКА?

(1)

В статті п. н. „Проблема Ідентичности"*) було висунуто думку, що українська молодь в Америці у визначуванні свого національного „я" (ідентичности) повинна б виходити від таких фактів, як її українське походження (яке вона з усією гідністю акцептувала б) та існування української громади в Америці. Далі ми висловили тезу, що людина здобуває сенс своєї ідентичности через ангажування в дію. Ніхто не витворить в собі сенсу релігійної, фахової чи національної ідентичности ізольовано від життя, в своїй уяві та мріях, але лише ангажуванням себе в об'єктивний світ, служінням певним вартостям.

Тут додамо, що отаке служіння об'єктивним вартостям є передумовою духового росту людини. Наш інтелект збагачується, коли активно шукаємо правди роздумуванням чи дослідами. Наш естетичний смак витончується через особисту зустріч з творами мистецтва, а наша альтруїстична постава вишляхетнюється в дії для других. Так само наша національна ідентичність ставатиме яснішою і тривалішою через співпрацю з групою споріднених собі людей і для добра тієї групи.

Зберігання сенсу своєї окремої національної ідентичности в Америці не є рівнозначним з плеканням окремого побуту, звичаїв, фольклору чи навіть мови. Очевидно, зберігання тих етнічних елементів може бути вартістю по собі самому. Їх наявність значно улегшує членам групи зберегти сенс своєї окремої ідентичности. Проте, якщо сенс ідентичности розуміти як свідоме, духове самовизначення людини, як моральне зобов'язання служити якійсь справі — ідеї, тоді ідентичність, хоч часто виростаючи з етнічности, рівночасно її перерастає і може існувати незалежно. Іншими словами, можна забути всі звичаї або їх свідомо відкинути, можна не знати української мови, проте можна зберігати сенс української ідентичности. Він бо є висліди свідомого розумово-етичного вирішення людини. На марґінесі варто тут пригадати, що до українства приставало чимало осіб не-українського походження або поверталися нащадки зденаціоналізованих українських родів, отож люди, які не були споріднені з українським народом ані мовою, ані культурою, ані побутом. Нагадаймо „хлопоманів" з 1860-их років, або такі постаті як В. Липинський, Митрополит Шептицький та чимало інших. Їх поворот чи пристання до українства були свідомим етичним рішенням служити справі, яку вважали високою та гідною посвяти.

Соціологічні студії про життя жидівської групи в Америці, зокрема про сенс ідентичности серед американських жидів, виявляють, що одним з „головних парадоксів" післявоєнного періоду є те, що в часі, коли релігійне життя, яке традиційно вважалося основою жидівської ідентичности, дуже підупало, сенс зобов'язання (commitment) до жидівства, акцептування своєї жидівської ідентичности зросло до такого рівня, якого досі ніколи не було.). Іншими словами, традиційні етнічні елементи жидівської самосвідомости (релігія, кошерні страви, і т.п.) майже зникли, проте сенс жидівської ідентичности поширився і зріс. Ця ідентичність проявляється — як виявляють згадані студії — в почутті обов'язку виховувати дітей у жидівській самосвідомости, у матеріяльній та моральній підтримці допомоговим, пропагандивним чи іншим акціям в користь жидівства, протидії мішанню подруж, та плеканні особистих, родинних і товариських стосунків між собою.

Зріст сенсу жидівської ідентичности серед жидів за останні 25 років є, можливо, наслідком постання ізраїльської держави, та постійної потреби допомагати їй утривалитися і оборонитися перед арабами. Допомога ізраїльській державі стала метою, яка об'єднує жидів в усьому світі і пожвавлює життя їх громад. Відомо, завдання та цілі, які ставить собі етнічна група, мають велике значення для її самозбереження.

Хтось тут може запитати, чому обмежувати ангажування молоді до завдань корисних лише для української групи. Якщо вартість життя залежить від ідеї, якій воно підпорядковане, чи не буде морально високою і вартісною праця, напр., для покращання умов життя або піднесення стану освіти серед примітивних племен Африки, чи навіть боротьба за рівні права для муринів у ЗСА. Все це правда. Якщо хтось з української молоді вибере собі таку ціль, не можна йому нічого закинути з морального боку. Його життя матиме глибший, справді людський сенс. Однак вважаємо, що таке рішення буде радше рідким. Природнішим і доцільнішим виглядає нам ангажування в життя власної групи. Чому?

*) „Свобода" ч. 9, № 11, 12 (15-20 січня 1971).

1 На це вказують оці автори:
Marshall Sklare and Joseph Greenblum: Jewish identity on the suburban frontier: A study of group survival in the open society. Basic Books, N.Y. 1967.
Will Herberg: Protestant, Catholic, Jew. Doubleday and Co. New York, 1955.
Natan Glazer: American Judaism. Univ. of Chicago Press 1957.

(Далі буде)

ДО ЮВІЛЕЙНОГО РОКУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Почесний і Діловий Комітет для Відзначення 100-річчя народин Лесі Українки під Патронатом Світового Конгресу Вільних Українців і Світової Федерації Українських жіночих Організацій повідомляє, що обходи Ювілейного Року Лесі Українки у вільному світі проходять за пляном Централь українських наукових, культурних і громадських установ в різних країнах поселення. Крайові і місцеві організації і товариства відбувають святочні академії й імпрези в пошану нашої найбільшої поетки.

Комітет прийняв до відома і затвердив плян праці поодиноких Секторів на двох засіданнях, 13-го лютого і 13-го березня 1971 р. в Ню Йорку. Окремі Сектори заплянували й почали свою працю:

Академічний: — організацію наукової конференції, присвяченої творчості Лесі Українки, літературні симпозіюми на університетах, літературні вечори-семінарі для української університетської молоді з читанням і аналізою творів Лесі Українки.

Літературно - Мистецький: Підготову й розсилку ювілейних матеріялів наукових і мистецьких для крайових Комітетів, організацій і осіб у країнах поселення. Мандрівну виставку фотокопій та ілюстрацій видань Лесі Українки.

Драматичний: Монтаж для театрів з творів Лесі Українки, інсценізації для шкільної і дошкільної молоді та тексти для деклямацій і мистецького читання.

Молоді: Постачання матеріялами організацій молоді, спільні імпрези в пошану поетки, інформація чужої молоді про її творчість, підготова конкурсу на найкращу працю про творчість Лесі Українки для молоді в середніх школах і університетах.

В рамках Комітету діють теж Сектори преси, архіву і видань та фінансово - господарський.

Висловлюючи признання українському організованому громадянству у вільному світі за достойну участь у Ювілейному Році Лесі Українки, Комітет просить присилати повідомлення про всі крайові імпрези й акції та матеріяли для архіву і видань Ювілейного Року Лесі Українки.

ЗА ПОЧЕСНИЙ КОМІТЕТ

Проф. І. Борисова, голова, проф. д-р О. Оглоблин (УВАН), УІТ, УТГІ), проф. д-р С. Вертипорох (ГР НТШ), проф. д-р П. Курінний, (УВАНЕ), проф. д-р М. І. Мандрика (УВАНК), проф. д-р М. Стахів (НТША), проф. д-р В. Кубійович (НТШЕ), проф. Т. Ляхович (НТША), Григорій Костюк (ОУПС), д-р Б. Стебельський (АДУК), сотн. Юрій Кононів (ОМУС), проф. д-р В. Янів (УВУ), проф. д-р П. Стерчо (УААУП), проф. д-р Р. Сидик (УТГІ), проф. д-р Р. О. Климкевич (УТГІ), проф. д-р Д. Штогрин (ТУБА), проф. д-р Л. Винар (УІТ), проф д-р Я. Рудницький (КТ-ШЛ), проф. д-р Л. Добрянський (УККА), о. мітрат д-р В. Кушнір (КУК), мгр А. Мельник (КОУГЦУ), д-р В. Іваницький (УЦРА), о. В. Ханейко (УБКК), інж. М. Болюх (СУОА), інж. В. Васюк (УГВ) — члени.

ЗА ДІЛОВИЙ КОМІТЕТ

Мгр І. Пеленська — голова, проф. д-р К. Біда, проф. д-р Г. Лужницький, мгр О. Кузьмович, мгр А. Чорнодольський, Л. Крушельницька, д-р М. Сосновський, мгр І. Шует, мгр М. Цежанський — заступники голови; проф. д-р Н. Пазуняк — секретар; проф. д-р М. Степаненко, Олімпія Добровольська, д-р Софія Карпінська, мгр З. Фецак, проф. д-р І. Соневицький, Марія Шуст — члени.

В Чикаґо відбулися наради Координаційного Комітету Канади і ЗСА

Чикаґо (М. Д.) — В дні 19-го червня 1971 р. відбулися тут наради Координаційного Комітету Українців Канади і ЗСА за здійснення Патріярхату УКЦ (чикаґської групи) під проводом заступника голови д-ра Юрія Городиловського, а 14-го червня 1971 р. відбулися в Торонто наради Президії К.К. Канади і ЗСА під проводом голови д-ра Юлія Пелеха, з участю секретарів К К мгра Є. Мастикаша і М. Денисюка та координаторів на Канаду д-ра М. Кушпети і Ю. Карманіна.

Предметом нарад було обговорення теперішнього положення Української Католицької Церкви та потреба негайної об'єднаної акції в обороні її прав на всегромадській базі, всією організованою українською спільнотою, в усіх країнах її поселення. Порушення статусу УКЦ останніми двома номінаціями Східньої Конгрегації з драматичним фіналом філядельфійських священь номінантів, а зокрема поновне, своєрідне ув'язнення Верховного Архиєпископа Блаженнішого Кир Йосифа спонукують об'єднати всі життєздатні сили нашої спільноти до самооборони. Дотеперішні змагання треба ще більше посилити скоординованою дією.

Чикаґівська група координаційного комітету проголосила свою заяву - становище з 23-го травня 1971 р., а тепер в новій ситуації проголосила („Свобода" 24-го червня) до неї додаткові ствердження,, що будуть ідейною основою в наставові дальшої діяльности.

Плян таборування членства ОДУМ-у в ЗСА і Канаді

Аккорд, Н. Й. — За рішенням Головної Управи Об'єднання Демократичної Української Молоді, ОДУМ, цього року Курси виховників ОДУМ ЗСА і Канади відбудуться спільно в часі від 27 червня до 11 липня на Оселі „Київ" у Аккорд, Н. Й. У курсі можуть брати участь члени ОДУМ-у від 15 років віку. Таборування для Сходу ЗСА розпочнеться на тій же оселі для юнацтва від 7 до 17 літ життя від 11 липня до 15 серпня, а на Заході ЗСА — від 1 до 15 серпня, в Сіблей Парку, Мінн. Табір Юнацтва ОДУМ-у в Канаді відбудеться на Оселі „Київ" біля Торонто, і триватиме від 1 до 15 серпня. Табір для одумівців від 17 років життя і вище відбудеться на Оселі „Київ" у Акрон, триватиме від 29 серпня до 5 вересня.

Крім таборів, відбудуться також Курси Українознавства для одумівців у ЗСА: на Оселі „Київ", від 15 до 29 серпня. Референтура Юнацтва ОДУМ-у, яку очолює у ЗСА Антін Філімончук, на сторінках журналу „Молода Україна" в травні 1971 р. закликав членів, які були виховниками, бунчужними або комендантами таборів, зголошуватись до праці в цьогорічних таборах для кращого й успішнішого виховання юнацтва.

МИСТЕЦЬ-МАЛЯР БОГДАН БОЖЕМСЬКИЙ

Чикаґо. — В Чикаґо відбулася перша в тому місті індивідуальна виставка праць мистця - маляра Богдана Божемського з Тінеку, Н. Дж. — олій, темпер на дереві та дереворитів. З усіх 110 виставлених творів зацікавлені відвідувачі закупили 64. Тепер у літньому сезоні його праці виставляються в „Орлиному гнізді" п-ва Хухрів, і в „Білому Домі" п-ва Криницьких, у їхніх посілостях. Богдан Божемський розпочав працювати над серією кольорових дереворитів.

Ювілей проф. Бориса М. Мартоса

Українська Православна Громада Церкви Святої Тройці в Ірвінґтоні Н. Дж. відзначила день народження свого довголітнього парафіянина культурно-громадського та політичного діяча бувш. прем'єр-міністра Української Народної Республіки проф. Бориса Мартоса, дня 22-го травня 1971 року. До цього дня підготовився і Громадський Комітет утворений при парафії Святої Тройці на чолі з інж. В. Яворським.

проф. Борис М. Мартос

З різних ближчих та дальших околиць цієї країни стали прибувати гості близькі друзі і приятелі ювілята. Багато з них було знайомих ще з студентських-академічних часів, та з визвольних змагань Української Державности.

Проф. Бориса Мартоса, який йшов з Митрополитом УАПЦ Архиєпископом Мстиславом, священиками от. д-ром С. Гаюком та от. мітратом А. Селепиною в супроводі Комітету при вході до церковної залі, зустріли на струнко уніформовані вояки 1-ої Української Дивізії УНА. Присутні їх зустріли співом „Многая літа" та співом „Іс-полаеті деспота".

За головний стіл, окрім ювілята проф. Б. Мартоса і духовних провідників Митрополита УАПЦ Архиєпископа Мстислава та отців о. д-ра С. Гаюка та мітрата от. А. Селепини засіли найближчі друзі і співпрацівники проф. Б. Мартоса. Проф. колишній міністер пошти і телеграфу при уряді УНР, Іван Паливода, проф. д-р Микола Зайцев з дружиною, паніматка О. Селепина, проф. І. Замша від УВАН, Голова ГУ Об'єднання Прихильників УНР п. Щабельський, проф. Є. Федоренко, поет М. Щербак. Голова Нар. Уряду п. Г. Мирун.

Слово до присутніх, яких було біля 80 осіб, сказав тимч. голова парафіяльного уряду церкви Святої Тройці п. Гр. Мирун, передавши дальше ведення вечора проф. Євгену Федоренкові. З черги було зачитано ряд привітів від різних осіб та організацій. Зокрема від генерала Шандрука, проф. д-ра Я Зозулі, проф. Бакала, від проф. Г. Костюка (письм. Слово), сотника С. Стефаніва (Іст. Військ. Інститут), д-ра М. Биха, Союзу Українок 82 Відд. і других.

Проф. Є. Федоренко перебравши на себе ролю тостмайстра запросив до молитви Митрополита УАПЦ Архиєпископа Мстислава. По благословенні учениця Н. Яворська. Від імени Комітету піднесла ювілятові китицю гарних квітів, а члени Комітету — звукозаписник. Під гучні оплески присутніх ювілят прийнявши дарунок, сердечно подякував всім тим хто спричинився до влаштування цього свята.

В час трапези вітали ювілята представники різних організацій, угруповань і поодинокі особи. Як висловивсь Митроп. УАПЦ Архиєпископ Мстислав: „Тут була чи не полит УАПЦ Архиєпископ Мстислав: „Тут була чи не повна соборність". Багато привітів перепліталось з спогадами з різних часів студентсько - академічних, визвольних змагань тощо.

Владика Мстислав високо оцінивши діяльність та державницьку працю бувш. прем'єр-міністра Б. Мартоса сказав: „Що він вважає проф. Б. Мартоса за свого вчителя від якого багато навчився, як треба працювати і боротися за свій нарід і за Україну. Я склоняю перед вами низько свою голову"-і склонивши її поцілував ювілята в руки.

Вітали ювілята бувш. міністри пошти і телеграфу в уряді УНР, проф. Іван Паливода, близький співпрацівник д-р М. Зайцев, проф. Замша від УВАН, д-р О. Утриско від ОБВУА та Корпусу Січових Стрільців. Від Головної Управи Православного Сестрицтва при консисторії УПЦ вітала ювілята особисто голова Головної Управи Сестрицтва, паніматка Олександра Селепина.

О. Линник вітав професора від тростістів української православної церкви Святої Тройці в Ірвінґтоні Н. Дж., а В. Кирейко від парафіяльного уряду церкви Святого Вознесенія в Мейплевуді Н. Дж. Вітали ще: п-і С. Букшована від ОДВУ, інж. Міляннич від Пласту, п. П. Мельник від „Чорноморської Січі" спортової секції, п. Іван Павленко від Виховної Ради молодечої організації ОДУМ.

Поет М. Щербак та поет М. Матула вітали ювілята вірщами. Письменник-гуморист М. Понеділок привітав ювілята в легкій гумористичній формі.

Особливої уваги заслуговують привіти: д-ра С. Вороха який вітаючи ювілята від Конференції українських академічних професійних товариств оцінив великі заслуги ювілята та висловив надію про консолідацію всіх українських розпорошених сил для осягнення однієї цілі-Самостійної Соборної Української Держави, та виступ д-ра Б. Олесницького особистого і довголітнього доктора-ювілята проф. Б. Мартоса. Оцінивши його заслуги, його вийняткову пам'ять і здібність він побажав йому сил і здоров'я на довгі роки. Присутні встали з місць проспівали ювілятові „Многая літа".

Від І-ої Української Дивізії УНА вітав ювілята, п. П. Семенюк, від Головної Управи ОДУМ-у інж. В. Росинський, від місцевого українського банку „Тризуб" д-р П. Богданський, від орг. „Самопоміч" п. Лисинецький, від Українського Робітничого Союзу п. Вислоцький, від Карпатського союзу д-р В. Комаринський. Від місцевого товариства прихильників УНР, членом якого є ювілят проф. Б. Мартос, вітав професора голова товариства п. К. Степовий, а від головної Управи Об'єднання прихильників УНР та товариства Абсольвентів УГІ вітав ювілята голова Головної Управи п. Щабельський, П. О. Олесницький вітав ювілята особисто від себе, як рівнож і від безпартійних П. А. Заліско від Православної кредитової кооперативи Ню Йорку. О. д-р С. Гаюк настоятель церкви Святого Вознесенія Мейплевуду Н. Дж. і о. митрофорн. протопросвітер А. Селепина настоятель Церкви Святої Тройці в Ірвінґтоні Н. Дж. привітавши ювілята з 92-ою річницею його народження побажали ще довгого і кріпкого здоров'я. О. А. Селепина, настоятель церкви Святої Тройці, членом якої є ювілят, висловив подяку за всю ту працю в парафії, яку довший час виконував уже старенький проф. Борис Мартос.

Ювілят, в своєму слові, пригадав всім і зокрема тим з ким знався ще з молодости, з студентських часів деякі моменти з життя та праці на всенародній українській ниві. З особливим зворушенням він згадував ті тяжкі умовини в яких нераз приходилось працювати. Його слова: „А я працював лише для добра свого народу. Сьогодні різні закиди деяких осіб та анонімові листи з таким питанням як: „Коли я почав вірити в Бога"-позбавлені здорового глузду і на них я відповідаю: „Я вірив в Бога з дитинства", бо так виховали мене мої батьки і вірю до цього дня".

Він сердечно подякував всім: в першу чергу Комітетові, настоятелеві церкви о. Митр. А. Селепині та сестрицтву церкви Святої Тройці за приготовлення вечері. Дякував за всі труди всім тим хто спричинився до улаштування цього вечора, і всім, що з різних околиць прибули сюди аби відзначити його ювілей. По молитві Владикою Мстиславом, тостмайстер, проф. Є. Федоренко побажав ювілятові сил і здоров'я, як також многих літ і цим закінчив цю урочистість.

Присутні вставши з місць відспівали Український Гимн.

Вечір пройшов в тихій, спокійній і братній атмосфері.

Проф. Борис Мартос, не дивлячись на свій поважний, як 92 роки-вік, зберігає добру пам'ять, ще не кидає праці і в силу своїх можливостей робить доповіді та пише спогади з свого життя, діяльности і праці в Державнім Українськім Уряді.

К. Степовий

8-ма ЛІСОВА ШКОЛА

Кличем „СКОБ!" та запаленням вічного вогню, що його аж по двох тижнях, при закритті загасить першун, буде відкрита цьогорічна 8-ма Лісова Школа цієї суботи, 26-го червня.

Вишкільний табір для старшого юнацтва і старшого пластунства відбуваєтьс я рік-річно на площі табору Лісових Чортів пл. сен. Володимира Хамули і Пезя Пежанського в Лексінґтоні, Н. Й.

Лісова Школа має на меті виховати здатних членів таборових булав, будучих командантів таборів та станичних виховників юнацтва. Кожного року абсольвенти доповнюють ряди пластових виховників.

Як і минулого року, комендантом табору „Лісова Школа" є пл. сен. Андрій Мицьо. Інструкторами будуть старші пластуни: Богдан Ганушевський, А. Дурбак, Тарас Ліськевич, Юрій Ігор Павлічко, Роман Процик, Юрій Саєвич, Адріян Сливоцький і Мирон Спольський.

ст. пл. скоб Юрій Ігор Павлічко ЛЧ

ВОЛОДИМИР ЛУЦІВ КОНЦЕРТУВАТИМЕ В АМЕРИЦІ

Англія. — Обдарований співак і соліст бандурист Володимир Луців виступає тепер з концертами, або окремими точками, по різних відпочинкових місцевостях у Англії, в час літнього сезону. Восени він прибуде з-за океану і дасть низку концертів у ЗСА й Канаді. За теперішнім пляном, концерти Володимира Луціва відбудуться в цьому році: 9 жовтня в Чикаґо, 17 в Монтреалі, 24 в Торонто, 31 в Пітсбурзі, 7 листопада в Рочестері і 13 листопада — в Ню Гейвені. Співак повідомив, що його нова платівка „Мій Рідний Край" уже вийшла і є на ринку.

ПОДЯКА

На українському католицькому цвинтарі у Факс Чейзі, коло Філядельфії виросла свіжа могила. В ній спочила наша Найдорожча МАТІР, БАБУСЯ, вдова по бл. п. о. МАРКОВІ —

світлої пам'яті КАТРЯ ГІЛЬ

Спочила на віки, поруч свого Мужа, нашого Батька і Дідуся. Споминлася сторінка життя Дорогої нам Особи. В наших серцях дзвонять печальні дзвони та пригадують нам про перехід у вічність, в оселі Милосердного Бога, Дорогої Померлої.

Наш біль, тугу і печаль старались облегшити нам в часі похоронів наші близькі та дальші Свояки, Приятелі та Знайомі і тому ми бажаємо висловити всім щиру подяку. Наша сердечна подяка — Дорогим і Близьким нам Родинам Павлюків, на чолі з мамою ВШ. П. Марією Павлюк, Копитків, Жуковських, Кобринів та Гілів, а також приятелькам нашої Померлої Матері і Бабусі: ВШ. Паням Добродійкам О. Блавацькій з Балтіморе з рідною та П. Левицькій і М. Поторока з Трентону.

Ми дякуємо також Всеч. о. В. Грабцеві, пароховi церкви св. Йосафата, за переведення похоронних обрядів, та всім священикам, що взяли участь у похоронних відправах Високопреп. Отцям: деканові Т. Атаманюкові, сов. Р. Ганасові, шамб. М. Харині, сов. Т. Барилякові, проф. П. Корбі ЧНІ, протопрес. Ф. Кульчинському, протопрес. Б. Желехівському і протопрес. В. Чекалюкові.

Ми сердечно вдячні ВШ. Громадянству Трентону, Брістолю й околиці, Вашинґтону, Філядельфії та Ґрейт Медовс за численну участь у похоронах, за квіти, пожертви на „Церква в Потребі", УВАН, ФКУ, на Заупокійні Богослужби.

До нашого дійсно щирого обов'язку належить скласти від цілої нашої родини щиру подяку всім Промовцям, що висловлювали щире співчуття від різних організацій, що їх членом та спомагачем була наша Мати і Бабуся. Ми дякуємо Пані В. Струк від „Союзу Українок", інж. С. Процикові від Т-ва за ПУУКЦ, Пані Д. Кузик від Трентонського Відділу Т-ва за ПУУКЦ, Пані Н. Самокішин від Публіцистично-Наукового Інституту в Трентоні, Докторові Т. Крупі від колеґ-лікарів та інж. І. Жуковському від родини.

Дякуємо Вам всім за вислови співчуття, за вінки і китиці квітів, а Співакам за сумний, прощальний спів. Хай будуть благословенні Ті, що прийшли нас потішити, та віддати останню прислугу св. п. Померлій. Весняний вітер співає тужливу мельодію вічного розстання та леліє у наших серцях вічну пам'ять про нашу Матір і Бабусю.

ЗИНОВІЙ і ВОЛОДИМИРА ГІЛЬ зі сином ІГОРЕМ-МАРКОМ
ЕВГЕН і АНІЗІЯ ГІЛЬ з донечкою ХРИСТЕЮ-ДЗВІНКОЮ

●

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ПІСЛЯ СМЕРТИ
бл. п. КАТРІ ГІЛЬ
будуть відслужені в ранніх годинах
ПОМИНАЛЬНІ БОГОСЛУЖЕННЯ з ПАНАХИДАМИ
в ЦЕРКВІ СВ. ЙОСАФАТА в ТРЕНТОНІ, Н. Дж. — дня 25 червня 1971 р., год. 8-ма рано;
в ЦЕРКВІ СВ. РОДИНИ у ВАШИНҐТОНІ, Д. К. — дня 26 -го ЧЕРВНЯ ц. р. в ранніх год.

Свято Матері в Кліфтоні, Н. Дж.

Свято матері в Кліфтоні, Ню Джерзі, парафія св. Покрови відсвяткувала дещо скромніше, з приводу болючої втрати нашого дорогого Митрополита св. п. Іоана Теодоровича, що відійшов від нас на вічний спочинок у понеділок, 3-го травня 1971-го р. У жалобі, наша парафія обмежилася до скромного відсвяткування цього величного дня у честь нашим дорогим матерям. Наталія Фаренюк, учителька нашої парафіяльної школи, обмежила дитячі написи до деклямації, інсценізації і читання композицій в честь українських матерів.

Танцювальна група українських народних танків при нашій парафії із відомим балетмайстром Володимиром Юрчинюком стрималась від будьяких виступів, у пошані князеві нашої Православної Церкви в ЗСА. Свято почалося ранком, 9-го травня 1971-го р., молитвами за здоров'я живучих і за спокій матерів, які померли у нашій парафії. Діти і учителька, Наталія Фаренюк організовано узяли участь у молитвах о. М. Коханського. Діти із квітами у руках підійшли з пошаною до Божої Матері і склали китицю квітів перед її святим образом. Після молитов за здоров'я та спокій душ о. М. Коханський відкрив свято у церковній залі молитвою, яку проказав разом зі своїми учениками релігії, шкільними дітьми. Почесна мати з 1970-го р., Анастасія Стецькович, вручила кожній матері квітку щирих побажань здоров'я, щастя і дружби в той час, як сини і мужі наших матерів прислуговували пораючись у кухні та під носячи, заздалегідь проготований нашими сестрицями, обід.

Після трапези, під наглядом Миколи Корнійчука, почалася програма показу наших дітей. Учителька Наталія Фаренюк, перед відчитанням свого реферату,, попросила громаду вшанувати пам'ять Блаженішого Владики Іоана. У своєму рефераті вона звернула особливу увагу на те, що українська дитина має те, що защепить їй її мати від малих літ, любов до Бога, до своєї рідної Церкви, до рідного Краю, чи повагу до старших. Ці підстави залишаються у дитині на ціле її життя. Поза Україною, українська мати завжди виховувала своїх дітей у високих моральних чеснотах, була їм першим священиком і учителем української мови і релігії і своєю тяжкою працею добивається, щоб її діти ставали повноцінними господарями країни поселення чи свого народження, набуваючи освіту та займаючи вищі становища в державі, при тім залишаючись свідомими свого українського походження. При кінці свого реферату Наталія Фаренюк звернулась до української матері, „Будь хрисвиянкою, патріоткою і в тім дусі виховуй своїх дітей!".

Після реферату Наталії Фаренюк, діти підносили подарунки своїм матерям, що були придбані і приготовані ними під наглядом своєї учительки. Деклямували Андріяна Білобронь, Валя Корнійчук, Галя Тисленко, Катруся Панченко. Петрусь Корнійчук і Андріяна Білобронь відіграли гумореску. Найбільше захоплення викликали інсценізації при участі усіх дітей, та їхні приспіви.

Катруся Панченко прочитала звернення до матерів і з подякою зруучала Наталії Фаренюк подарунок від усіх дітей і батьків, у вияві признання за її добру і жертвенну працю з нашою молоддю. Приємною несподіванкою був виступ тріо з Пассейської Філії ОДУМ, Олі Дубас, Олі і Віти Нагорняків, які проспівали низк пі- почесними матерями нашої гітари, Олі Дубас. На закінчення свята громада вибрала Галину Панченко, Ліду Тесленко, та Марію Войтюк почесними матер'ями нашої парафії на 1971-ий рік. Почесна Мати з 1970-го р., Анастасія Стецькович, подякувала громаді за велику шану і, бажаючи успіху у праці для добра церкви і української справи, передала китицю квітів новообраним почесним матерям.

М. Ю.

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИХАЙЛО ПАВЛЮК, член УНС Відд. 459 Т-ва Калина в Гілсайд, Н. Дж., помер 9-го травня 1971 р. на 78 році життя. Став членом УНСоюзу в 1944 році. Полишив в смутку дружину Анну, синів Василя й Едварда, 3-ох внуків і 2 правнуки. Похорон відбувся на Евергрін Семетері.

Вічна Йому Пам'ять!
Анастазія Бордун, секр.

АНДРІЙ ДІДЕНКО — член УНСоюзу Відділ 404-го — помер 10-го квітня 1971 р. на 41-му році життя. Покійний народився в Вінніпеґ, Манітоба. Став членом УНСоюзу в 1968 році. Полишив в смутку дружину Маргарету і одну донечку Андрійку. Похорон відбувся 14-го квітня 1971 р. на цвинтарі Всіх Святих, в Вінніпеґ, Ман.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ІЛЬКО ПАГУТ — член УНС Відд. 158 Т-ва ім. Богдана Хмельницького в Брукліні, Н. Й., помер 20-го березня 1971 р. на 78-му році життя. Покійний народився в Нижбірку п. Гусятин, на Україні. Став членом УНСоюзу в 1924 році. Полишив в смутку дружину Анастазію, зятя і внуків. Покійний відзначався жертвенністю і в хвилі смерти був членом Контрольної Комісії Т-ва. Похорон відбувся 23-го березня 1971 р. на цвинтарі Кальварія - Маспет, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

АНТОНЯ ФЕРЕНЦ — членка УНСоюзу Відд. 121 Т-ва св. Михаїла, Ром, Н. Й. померла 21-го березня 1971 на 48-му році життя. Покійна народилася в селі Баранчиці, пов Самбір. Стала членкою УНСоюзу в 1750 р. Полишила в смутку мужа Івана, замужню дочку Стефанію, синів Володимира і Михаїла та внука Петра. Похорон відбувся 24-го березня на українському цвинтарі св. Володимира у Вайнсборо, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа Відділу